

Korsets nytte

av Christian Schriver

Da vår Herre og Frelser hadde forutsagt sine disipler sin lidelse og død, vendte han seg til folket og sa: "Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg." Luk. 9,23. Jesus skjeller her mellom de troendes trengsler og de alminnelige lidelser og gjenvordigheter som dette liv er så rikt på. De ugudelige har også sin nød og sorg her i verden; men det kan ikke kalles et kors, fordi de jo ikke har noe samfunn med den korsfestede

Enhver kristen har *sitt* kors. Ingen får en annens kors. Heller ikke blir noen glemt. Når noe tungt møter meg, skal jeg straks tenke: Dette er et kors som Gud har bestemt for meg. Skulle jeg ikke ville ta imot hva min Gud og Fader gir meg? Vær velkommen mitt kjære kors! Kors og kristen hører sammen.

Vår Frelser har båret korset foran oss. Gjennom lidelse er han gått inn til herlighet. Følger vi ham etter, kan vi også være forvisset om at det etter kors og trengsler vil følge evig herlighet og salighet.

Gud gir sine barn korset for at hans navn skal bli forherliget. Guds kraft sees aldri bedre enn i skrøpelighet, og hans trøst kjennes ikke bedre enn i trengsler. Korset ydmyker. Det er som Luther sier: "Satte ikke tyrannene og de falske brødre så hårdt inn på meg, ville jeg komme til å hovmode meg over mine gaver og tilskrive alt min egen dyktighet og mine evner og ikke Gud. På den måte ville jeg med all min kunst fare til djevelen." En annen gudfryktig lærer sier i forordet til en av sine bøker: "Er det noe godt i den, takker jeg Gud og korset for det." Det er jo så at man lærer den beste styrmann å kjenne i stormen, den dyktigste lege i den hardeste sykdom og den beste venn i nøden. Slik kan vi også i kors og trengsel lære hva vi har i Gud, den beste hjelper, legen over alle leger og den mest trofaste venn. I korsets tider har mange sett inn i evangeliets hemmelighet.

I kors og trengsler samler vi erfaringer. "Trengselen virker tålmodighet, tålmodigheten et prøvet sinn og det prøvede sinn håp."

I trengselen kan vi få medfølende og

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Fra fjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

medlidende hjerter. På den måte kan korset bli våre medmennesker til nytte. Mest gagnar det oss selv. Ved korset inngjerder Gud vår vei med torner. Trengselens ild bløtgjør vårt hjerte så Gud kan trykke sitt segl på det. I trengselstider kan vi vokse i nåden. Det finnes ikke lykkeligere Guds barn enn de som mest får prøve korset. Korset forvisser oss både om Guds nåde i tiden og den himmelske glede i evigheten. "Alle dem Herren elsker, refser og tukter han." Åp. 3,19.

Apostelen Paulus ser korset som en gave. "Eder ble det unt for Kristi skyld ikke bare å tro på ham, men også lide for hans skyld." Filipp. 1,29. Vår Frelser sier at vi skal ta korset opp og følge ham. Mange gjør det nødtvungent og med uvillig sinn, sukkende og gråtende. De sier: "Jeg *må* lide. Det er ingen råd med det." Andre tar korset opp og bærer det tålmodig, men ser det som en byrde de gjerne ville være kvitt. De sier: "Jeg *kan* lide. Gud gir meg kraft." Atter andre igjen tar ikke bare korset villig opp; men de elsker korset og vet at det er kjennemerke på Jesu etterfølgere, og at det er Guds barns ære og skatt her i verden. De sier: "Jeg *vil* lide. Jeg elsker korset. Det kommer fra min Fader. Min Frelser har båret det foran meg."

Aldri er Gud nærmere sine enn i korsets tider. På korsets vei har vi et hellig selskap i de hellige engler og alle de hellige på jorden. Og de troendes kors hører bare tiden til. Etter korset får vi kronen.

Hva er et menneske?

Av Per Bergene Holm

Er mennesket ikke stort annet enn et dyr, eller er mennesket en guddommelig ånd som bor i en syndig kropp? Det sies mye forunderlig om mennesket i våre dager, og det er sannelig lett å bli forvirret. Det alvorligste er derimot at mye vrang lærdom om mennesket brukes som grunnlag for et annet evangelium. Derfor er det nødvendig at det tas til gjenmæle og at vi besinner oss på hva Skriften lærer om hva et menneske er.

Skapt i Guds bilde

Mennesket er noe langt mer enn et dyr, og menneskets særstilling består ifølge Skriften i at det er skapt i Guds bilde. Men hva vil det si? Hva består gudbilledligheten i?

Nå nekter Gud menneskene å lage noen konkret avbildning av seg. Se 5.Mos. 4,15-19. Guds vesen kan ikke gjengis eller avbildes i en konkret form, selv ikke i skikkelse av en mann eller kvinne. Det kan med andre ord ikke være menneskets legemlighet som det siktes til når det sies at mennesket er skapt i Guds bilde.

Når det gjelder menneskets legemlighet og den biologiske side ved mennesket, så er ikke mennesket vesentlig forskjellig fra dyrene. Pred. 3,18-19.

Og nå er det tydelig ut fra 1.Mos.1, at gudbilledligheten nettopp er noe særegent for mennesket, noe som atskiller mennesket fra alle andre skapninger. Ikke mindre enn tre ganger understrekes menneskets skapelse i Guds bilde i 1.Mos.1,26-27. Det er gudbilledligheten som er særegent for mennesket, og det er samtidig den som danner grunnlaget for menneskets herskerstilling over den øvrige skapningen.

Et ånds-legemlig personvesen

Menneskets gudbilledlighet kan vi derfor ikke vente å finne i menneskets legemlighet - som i det alt vesentlige er av samme art som hos dyrene, men i noe som atskiller mennesket fra dyrene. Det er dermed naturlig å søke menneskets gudbilledlighet i det som konstituerer mennesket som personlig vesen; menneskets sjel eller ånd.

Dyrene har også sjel, men dyrenes sjelsliv består mer eller mindre i og med deres legemsliv. Dyrenes sjelsliv består stort sett i å oppholde og regulere deres legemsliv. Noe virkelig bevisst personsamfunn eller åndsliv utover det som styres av de legemlige drifter og instinkter, kan vi vanskelig tale om, selv om enkelte dyr kan stå i et slags "personforhold" til mennesker.

Og selv om Skriften taler om at "skapningen venter og lengter etter at Guds barn skal bli åpenbart" (Rom.8,19), så er det ikke dermed sagt at dyrene har noe bevisst gudsliv! Hele skapningen, også blomster og trær osv. har del i denne lengsel, som ytrer seg i et ubevisst sukk og en ubevisst klage, en lengsel etter å bli frigjort fra forgjengelighet, smerte og død.

Mennesket derimot, er nettopp et individuelt personvesen, med evne til bevisst personlig åndsliv og samfunn med andre mennesker og Gud.

Det som skiller mennesket fra dyrene er altså ikke at mennesket har sjel eller ånd, men at menneskets sjelsliv/åndsliv er av en kvalitativ annen art. Det er mennesket som individuell person, med evne til et bevisst og personlig erkjennelsesliv og viljessliv (åndsliv) og med evne til å tre i personlig samfunn med andre mennesker og med Gud (før fallet!), som skiller mennesket fra dyrene og som er noe mennesket - som eneste jordisk skapning - har til felles med Gud.

Det er dette menneskets personlige åndsliv (som det har til felles med englene), som også gjør mennesket ansvarlig for hva det gjør. Her ligger grunnlaget for at Gud kan gi mennesket lover og bud og kreve mennesket til regnskap for hva det har gjort. Mennesket er ansvarlig for sitt liv og står til ansvar for sitt liv innfor Gud.

Det dyriske menneske

Der mennesket fornekte sin skapelse i Guds bilde, der nekter det også sin ansvarlighet, sin forpliktelse til å leve i samfunn med Gud og i pakt med Guds lover og bud.

Der relasjonen til Gud kuttes, der menneskets særstilling som skapt til samfunn med Gud fornektes, og mennesket kun forstår seg selv innenfor rammen av det biologiske og legemlige, der er det ikke noe mer enn det dyriske igjen, instinkter og drifter - som etter fallet også er blitt perverse og grusomme.

"Et menneske i herlighet, som ikke har forstand, er lik dyrene, som går til grunne." Salme 49,21. Jmf. Pred.3, 18ff.

Det er det vi møter i samfunnet i dag - det dyriske menneske. Ja, mennesket blir verre enn et dyr, idet menneskets åndsliv jo ikke opphører selv om mennesket fornekte det. Det blir derimot bare en bolig og en tumleplass for en ondskapens andehær (Matt.12,43-45).

Ingen guddommelig ånd

Noen vil på den annen side ha det til at menneskets sjel eller ånd skulle være av samme vesen som Gud eller nærmest guddommelig, som en slags guddomsgnist eller "pust" fra Gud. Den tanke er imidlertid ikke bibelsk, men hedensk og noe vi kjenner fra hinduisme og gnostisisme.

Visst er det slik at Gud blåste livets ånde (pust) i menneskets nese, og så ble mennesket til en levende skapning (sjel) - 1.Mos. 2,7. Men her er det tale om menneskets livsånd, som vesentlig er den samme hos alle skapninger.

"For det går menneskenes barn som det går dyrene, den samme skjebne rammer dem. Den ene dør og det gjør også den andre. Én livsånd har de alle. Mennesket har ikke noe fortrinn framfor dyret." Pred. 3,19. Vi ser at her gjøres det ingen forskjell på mennesker og dyr. Livets ånde er altså ett og det samme som det som oppholder vårt legemlige liv og noe vi har til felles med dyrene. Det er overhodet ikke tale om noen guddommelig ånd eller noen guddommelig gnist i mennesket.

Gud er livets kilde, og det er hans åndepust som holder oss i live, det gjelder alt kjød, både mennesker og dyr. Jmf. Job 34,14-15.

Menneskets ånd eller sjel er i seg selv - fra skapelsen av - ikke noe guddommelig, like lite som menneskets legemlighet er noe syndig eller mindreverdig. Den tanke er hedensk.

Det er faktisk slik, nettopp fordi menneskets personlighet først og fremst konstitueres av menneskets åndsliv, at det er i menneskets ånd eller sjel synden har sitt sete etter fallet. "For fra hjertet kommer onde tanker, mord, hor, utukt, tyveri, falskt vitnesbyrd, spott." Mt. 15,19.

En ny ånd

Når et menneske blir gjenfødt ved troen på Jesus Kristus, så får det derimot ifølge Guds ord et nytt hjerte/en ny ånd. "Og jeg vil gi dem ett hjerte, og en ny ånd (Ånd?) vil jeg gi i deres indre." Esek. 11,19.

Men det betyr heller ikke, slik noen vil ha det til, at mennesket får en guddommelig ånd i gjenfødselen, og dermed blir noe mer enn et naturlig menneske.

Den ånd eller det hjerte som ny-skapes ved gjenfødselen er uløselig knyttet til at Jesus selv tar bolig i den troende ved Den Hellige Ånd. Det er Jesus og Den Hellige Ånd som representerer og virker det nye i menneskets ånd! Jmf. Rom.8,9-16.

Menneskets åndsliv og åndsevner, som ble ødelagt ved fallet, gjenopprettes idet Den Hellige Ånd tar bolig i den troendes hjerte og leder, styrer og driver det gjenfødte mennesket - ikke automatisk eller umiddelbart, men ved nådemidlene: Ordet og sakramentene.

Dette skjer heller ikke fullstendig og fullkomment i ett nu, men Skriften taler om en stadig fornyelse og en fortsatt forvandling hele kristenlivet gjennom (2.Kor.3,18).

Gudsbildet gjenopprettes

Gjennom denne stadige fornyelse og forvandling ved Herrens Ånd, som viser seg i en ny erkjennelse - vi kjen-

ner "det som Gud i sin nåde har gitt oss" (1.Kor. 2,12), en ny vilje - vi "følger mine bud og holder mine lover og gjør etter dem" (Esek. 36,27), en ny lyst - vi slutter oss "med glede til Guds lov" (Rom. 7,22) - så vinner Kristus mer og mer skikkelse i den troende - Gal.4,19.

Den troende blir Jesus mer og mer lik, blir mer og mer lik han som er "avglansen av hans herlighet og avbildet av hans vesen" (Heb.1,3). En "fornyes til kunnskap *etter sin Skapers bilde*" (Kol.3,10).

Gudsbildet gjenopprettes. Det blir aldri fullkomment her i tiden, bare begynnende, men når Jesus åpenbares, "da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som Han er" (1.Joh. 3,2).

Jesus - det sanne Menneske

Den gnostiske vranglære råder i dag grunnen innen mange "kristelige" samfunn. Her hevdes det blant annet at mennesket "er en ånd som har en sjel og som bor i en kropp".

Hvor livsfarlig og djevelsk denne vranglæren er når det gjelder menneskesynet generelt, så blir den *antikristelig* når den overføres på Jesus.

Det medfører nemlig at Guds Sønn identifiseres med "Jesu ånd", og Jesu legemlighet blir å betrakte som et upersonlig hylster. Jesu sanne menneskelighet forsvinner i et upersonlig skinnlegeme, et hylster. Hva blir da igjen av Guds Sønns historiske lidelse

og død til soning for våre synder, dersom Guds Sønn bare var en ånd som bodde i et legeme?!

Guds ord lærer oss imidlertid ikke at Guds Sønn tok bolig i Jesus som en ånd i ei flaske. Nei, Guds Sønn ble kjød - fikk del i kjøtt og blod! (Joh.1,14). Det evige Livets Ord (!) ble menneske, kjøtt og blod, slik at det å se mennesket Jesus og høre hans ord og ta på hans legeme, var ett og det samme som å ta på Livets Ord, Guds evige Sønn! 1.Joh.1,1-4. Guds Sønn er etter sitt komme i kjød ikke lenger "en ånd", men han *er* kjøtt og blod.

Jesu Kristi "ånd, sjel og legeme" tilkommer i samme grad Jesu Kristi menneskelighet som hans guddommelighet. Jesu Kristi åndsliv er samtidig både Guds åndsliv og et menneskes åndsliv. Jesu Kristi legemsliv er samtidig både Guds legemsliv og et menneskes legemsliv.

Vi må verken blande naturene eller skille naturene (slik at vi får to personer). Jesus er sann Gud og sant menneske i én person, samtidig som Gud og menneske i Jesu Kristi gudmenneskelige person er ett uten at personene blandes, men slik at alt det som mennesket Jesus fra Nasaret gjør, sier og er, det gjør sier og er Guds Sønn, og alt det som Guds Sønn gjør, sier og er, det gjør, sier og er mennesket Jesus. Å fornekte dette er antikristelighet! (1.Joh. 4,1-2).

Gud-mennesket er vår Frelser!

Av Øivind Andersen

Guds Sønn er blitt vår Frelser ved å bli menneske og gå inn under alle de kår som hører menneskelivet til.

Blant de mange ord i Det nye testamente jeg kunne henvise deg til, skal jeg bare peke på to ord fra Hebreerbrevets annet kapittel: Etter som da barna har del i blod og kjød, fikk også han del i det på samme måten. Derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, for at han kunne bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å gjøre soning for folkets synder.

Dette innebærer at Guds Sønn - Menneskesønnen - har tatt på seg det hele og fulle ansvar for alle dine og mine synder. Han gjorde opp, på Golgata kors, hele regnskapet overfor Gud for dine og mine synder!

"Straffen ble lagt på ham for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom."

Videre sier Ordet at alt det som vi burde ha vært og gjort, men ikke er og ikke kan være på grunn av vår synd - alt dette har Jesus vært og gjort for oss, slik at det gjelder overfor Gud som vi skulle ha gjort det selv!

Jesus er Gud-menneske. Og Gud-mennesket gjør Gud-menneskelige gjerninger. Det forklarer hvorfor Jesu gjerning har så stort verd for oss.

Alt det Jesus har gjort, det har Gud gjort. Og det Jesus har gjort, har også et menneske gjort - et menneske som gjør det på dine og mine vegne. Jesu verk er på en og samme tid både Guds gjerninger og menneskeslektens gjerninger. Derfor gjelder alt det Jesus har gjort både for Gud og for oss! Slik er Jesus!

Skal du svare sant på spørsmålet: Hvem er Jesus? - kan svaret bare bli dette: Jesus er min Frelser! Gud har selv i ham frelst meg fra min synd og gitt meg rett til evig liv.

Jesus er ikke bare det beste menneske og det største ideal. Og den riktige karakteristikk av ham er ikke å si at Gud bor i Jesus.

Det kan en si om en kristen. Gud bor i en kristen. Men det er meget for lite å si om Jesus!

Den riktige karakteristikk av Jesus er å si: Gud er Jesus. Og dette mennesket Jesus Kristus er Gud!

Ut fra dette får vi lys over hva Bibelen egentlig mener med at Jesus er vår Frelser.

Hva er egentlig en frelser?

Det er en som går inn i andres nød og tar den på seg, slik at han frir dem ut som er i nøden.

(Fra Livets brød)

Til ettertanke

"De holdt urokkelig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene." Ap.gj. 2,42.

Merk sammenstillingen mellom apostlenes lære og samfunnet, og mellom brødsbrytelsen og bønnene, som er Davids salmer.

De første kristne holdt UROKKELIG fast ved apostlenes lære, som kjennetegnes ved at den sprang ut fra det gamle testamente. Se Ap.gj. 2,14-40; 17,1-4; 26,22-23; Luk. 24,25-27 o.fl.st.

Det gamle testamente var de første kristne sin bibel, og det gikk mer enn 20 år etter Jesu død før apostlene skrev noe. Legg merke til hvor ofte uttrykket "etter Skriftene" og lignende uttrykk er brukt i det nye testamente. Det som står i 1.Tim.4,13 gjelder også det gamle testamente: "Legg vinn på opplesningen av Skriften, på formaning og på læren."

All forkynnelse ble prøvd på det gamle testamente. Se Ap.gj. 17,10-11. Denne levende forbindelsen mellom det gamle testamente og forkynnelsen er brutt i dag, til stor skade.

Samfunnet mellom de kristne var samfunn i døden med Jesus, en død fra det gamle menneske, til liv for Jesus. Se Rom.6. På denne måten ble samfunnet mellom de troende et liv i lyset, som igjen virket samfunn mellom de kristne slik at Jesu Kristi, Guds Sønns blod, fikk rense deres vandring fra all synd (1.Joh.1,7). Slik fikk ikke det gamle menneske så lett smitte deres vandring på nytt.

Når det i dag er så lite samfunn mellom Guds folk og bønnemøtene i mange vennsamfunn skranter eller dør hen, og lite av sann vekkelser med syndenød og frelsesfryd, så skyldes det at mye av forkynnelsen i dag ikke taler om dødssamfunnet med Jesus. Mennesker innbys til et "livssamfunn" med Jesus uten å kjenne dødssamfunnet med Jesus, og føres inn i et selvbedrag som ender i helvete. Lever du som leser dette, i selvbedrag? "For liv og død på dette stend, om Kristus rett av deg vert kjend."

De første kristne holdt urokkelig fast ved brødsbrytelsen, med en velsignelse som neppe er kjent i våre vennsamfunn i dag. De holdt urokkelig fast ved bønnene, som i Kol.3,16 også kalles "Kristi ord", slik at de ble fylt av Ånden. Se Ef.

5,18-19. De lærte og formante hverandre i all visdom med salmer, lovsanger og åndelige viser, alt sammen forskjellige navn på Davids salmer. De sang med takknemlighet i sine hjerter for Gud. Alt dette kom av at Kristi ord, Davids salmer, bodde rikelig iblant dem.

Salme 113-118 ble blant annet sunget ved hver nattverdstund (Mt.26,30).

Her er en årsak til den veldige åndskraften som var blant de første kristne. Hvordan bruker du Davids salmer?

Tilstanden blant de første kristne, slik vi finner den i teksten vår, står i skarp kontrast til tilstanden i menigheten i Efesus (Åp.2,1-7), og kanskje alle våre vennsamfunn i dag, preget av travel virksomhetskristendom.

Kanskje brevet til menighetsforstanderen i Efesus, er et brev fra Jesus selv til deg som leser dette, og særlig til deg som er forkynner eller leder i Guds rike?

Her ligger nok også en årsak til at mange unge kristne ikke trives sammen med de eldre på bedehuset og i misjonslagene. Tro bare ikke at det problemet vil løse seg om de unge får slippe til på bedehuset.

Innsendt av Karl Magne
Helgebostad.
(Noe forkortet)

De rette kristne

De rette kristne kjennes på at Lammet som ble slaktet og med sitt blod har kjøpt dem til Gud, er det eneste som fullt ut kan tilfredsstille dem. Intet av det de selv kan prestere, og intet av det Ånden har virket i dem, hvor skjønt og godt det så enn er, kan sidestilles med dette.

Kristus - alt for hjertet

Alt som vi kan gjøre: våge, be, stride, osv. er ting som unektelig har sin store betydning, men *Kristus* - Kristus og hva han har gjort - skulle dog ha den fornemste plass i vårt hjerte. Hjertets midtpunkt skal han være - ikke bare bekjennelsens og forstandens.

Her gjelder det om ikke å leve på en løgn og hyle for seg selv og for andre. At du forstår med din forstand og bekjenner med din munn, at Kristus bør være alt for hjertet, det holder ikke. Men er det sannhet og virkelighet for hjertet, så vil det også gi seg utslag i din tale.

Kraften i all sann kristendom

Det fortrolige forhold til Frelseren også kraften i all sann kristendom. Derfor mangler de som står utenfor dette forhold også denne kraften. De kan ha mange gode forsetter, men får dem aldri satt ut i livet. De ligger under for sine skjødesynder og føres fremdeles i leiebånd av Satan.

C. O. Rosenius

De var ikke bryllupsfesten verd

Matt. 22,1-14

Gud har gjort alt til vår frelse, fra først til sist, utenfor oss og uten vår medvirkning. Jesus har sonet alle våre synder, og han har levd vårt liv. Frelsen har Gud tilveiebrakt for alle. Alle har soning for sine synder i Jesus. Jesus er en soning ikke bare for våre synder, men for hele verdens (1.Joh.2,2).

Innbydelse til et fullbrakt verk

Evangeliet er derfor et herlig budskap, et budskap om at alle mennesker kan komme i samfunn med Gud og få del i det evige liv. "Alt er ferdig, kom!" Slik lyder evangeliets innbydelse. Evangeliet kommer ikke med betingelser om hvordan du skal være eller noe du skal gjøre før du kan komme. Nei, her er alt ordnet på forhånd.

"Si til de innbudte: Se, jeg har gjort i stand mitt måltid, oksene og gjøfeet er slaktet, og alt er ferdig. Kom til bryllupet!" Hører du denne innbydelsen? Den gjelder deg også. Alt er ferdig, kom! Det er Gud i himmelen som sier det, og det er alvorlig ment.

Du som sliter og strever og ikke får det til å være en kristen. Det er ikke noe du skal få til. Hvis du har blitt bedt i bryllup noen gang, har du da tenkt at du ikke kan komme, for du får det ikke til? Nei, det har du nok ikke.

Du undret deg kanskje over hvorfor akkurat du var innbudt, men du var glad for at du var innbudt og så kom du. Du kom fordi du var innbudt, fordi du hadde det svart på hvitt at du var ønsket velkommen som bryllupsgjest.

Slik skal du få tenke om innbydelsen fra himmelens Gud også. Du er innbudt, ikke fordi du har fortjent det, eller fordi du har gjort noe for det. Nei, vi leste her om at både onde og gode ble innbudt, så mange som hørte innbydelsen, uten tanke på hvordan de så ut eller hvordan de var.

Både onde og gode er innbudt

Ja, når Jesus har sonet alle menneskers synder, så tilregnes ikke synden lenger, og da er det ikke lenger noen forskjell på den frommeste helgen og den usleste forbryter, de er begge innbudt. Så om du synes at du ikke er slik som du skulle være, om du tenker at Gud ikke vil eller kan ha med deg å gjøre, så legg deg på sinne det som vi leste her. Både onde og gode er innbudt.

Legg merke til hvor underlig det går til med innbydelsen i dette bryllupet. Det er så tydelig i lignelsen at kongen har bestemt seg for å holde bryllup for sin sønn, og han har bestemt at bryllupssalen skal være full. Han gjør alt i stand på forhånd og så

sender han ut innbydelsen, og det eneste de innbudte har å gjøre, er å komme.

"Å, så tvil ikke på at velkommen du er, siden "Fullbrakt!" fra Golgata lød. Det står intet tilbake å gjøre for deg, alt er fullført ved Frelserens død."

Vantro mot den frie innbydelsen

Men likevel er det mange som ikke kommer. Noen krever at Gud skal gjøre noe med dem først, gi dem en spesiell opplevelse eller et eller annet håndfast bevis på at han har gjort dem til sine barn. Om det sier Rosenius: "Ja, nok har jeg hørt og sett, hva ordet sier om Kristus og hva han har gjort for meg, Jeg har også, så ussel jeg er, søkt den fulle, frie nåde for Kristi skyld. Men ennå har jeg den ikke i eie. Jeg merker jo ikke noe til den i hjertet." Å tenke slik, fortsetter Rosenius, det er det samme som om du ville si: "Nok har den store Gud sagt i sitt ord, at all synd ble kastet på Kristus og er borttatt i hans død, tilgitt og senket i havets dyp. Og nok sier Jesus på grunnlag av dette, at den som kommer til ham, vil han aldri støte bort. Men jeg har ingen tiltro til påliteligheten av deres ord. Jeg regner ikke stort med hva de sier, når ikke mitt hjerte og mine følelser sier meg det samme."

Gi akt på Ordet!

Hva skal så den gjøre som har det

slik i sitt forhold til Guds ord, til løftet i evangeliet. Jo, sier Rosenius: "Du bør derfor gi akt på Ordet og ikke gjøre Gud til en løgner. Og Ordet sier, at første gang du i din rådløshet over synden rettet blikket mot den korsfestede, ble ditt navn skrevet i livets bok. Dette må du tro og ikke mer be om nåden, uten å tro at du har fått den. For hver gang du gjør det, gjør du Gud til en løgner." Så langt Rosenius.

"Hør", sier Guds ord, "så skal din sjel leve." Når du gir akt på det som Guds ord vitner om Jesus, at han har frelst deg og kalt deg til å ta imot frelsen, så skaper ordet frimodighet og tiltro til Jesus. Men derfor er det så viktig at du retter din oppmerksomhet mot ordet, ikke mot ditt hjerte eller dine følelser eller går og venter på et eller annet som du mener må skje først.

Hindringene er mange

Men det er nok ofte mange andre grunner til at mennesker ikke tar imot innbydelsen. Vi leste her først om noen som ikke ville komme, andre som ikke brydde seg om det og andre igjen som la hånd på dem som forkynte innbydelsen og slo dem ihjel. Hvorfor kom de ikke, da disse jo også var innbudt? Det var noe annet som hadde inntatt deres hjerte, det var noe annet de hadde sagt ja til istedet. Det kan være så mye det.

Jesus nevner ikke her særlige syn-

der, skjønt det kan godt være det. Det var mange som i sitt hjerte sa ja til en eller annen synd, og så fikk Jesus gå. For Jesus er åpenbart for å ta synden bort og han har sonet all verdens synder. Men det innebærer ikke at alle mennesker eier syndenes forlatelse. Nei, syndenes forlatelse er noe du får når du kommer til Jesus og tar imot frelsen i ham. Og det å ta imot Jesus og syndenes forlatelse er ett og det samme som å gi avkall på synden. Å ville beholde synden og samtidig si ja til Jesus, er helt umulig. Du kan ikke si ja til en som kommer for å ta bort synden, når du selv vil beholde synden.

Djevelens snarer

Og her er djevelen ute med sitt garn for å binde hver og en av oss. Han vet at frelsen er ferdig, at han er overvunnet og ikke har noen makt over den som tar sin tilflukt til Jesus. Derfor søker han å holde hver og en av oss borte fra Jesus ved å lokke med syndens og verdens gleder. Og det var mange han fikk dåre ved syndens svik. Han fikk lokket noen til å gi synden litt rom, og så fikk synden makt og så begynte den å binde sitt offer. Synden er det rep som djevelen binder sine med. Men det oppleves ikke som et rep, men som noe fristende og lokkende, noe godt og behagelig.

For noen var det usedeligheten som fikk rom, som hos David. En

gløttet litt i et blad eller kom seg til å se litt på et fjernsynsprogram, og så fikk en se noe der som ble som en brann i sjelen, som ulmet og brant. En prøvde å slukke, men så fikk brannen stadig ny næring fordi en ikke kunne la være å fore seg med ny elendighet. Så ble synden en makt som begynte å binde, og en ville ikke bli fri.

For andre var det ikke noe som var direkte synd. Det var bare noe som fikk oppta sinn og tanker, slik at det ikke ble rom for Jesus. Det var idrett eller vennekrets, arbeid, hus og hjem, ja kanskje til og med tjenesten i Guds rike. Det var mange unge som ble fanget av idretten eller vennekretsen. En tenkte at det måtte være mulig å få med seg begge deler, men snart kom en i valgsituasjoner, for idretten eller vennene brydde seg ikke om Jesus og så ikke nødvendigheten av å høre Guds ord og komme sammen med de troende, tvert i mot var det mye annet som var langt viktigere å være opptatt av der. Så ble det et nei til Jesus, et nei til innbydelsen. "Du får ha meg unnskyldt i kveld, Jesus, for jeg skal på fotballtrening." Ja, men er det et nei til Jesus å velge noe annet foran et møte, bare av og til? Ja, for det sier hva som har fått rom i ditt hjerte.

Hva har rom i ditt hjerte?

Tenk på Marta. Jesus var kommet på besøk, men Marta var travelt opptatt med å tjene Jesus, derfor fikk ikke Jesus rom i hennes hjerte. Ja, men

Marta tenkte vel ikke på annet enn Jesus, hun var jo opptatt av å gjøre det beste hun kunne for ham. Ja, men dermed var hun ikke opptatt av Jesus, men nettopp av det hun skulle gjøre. Og det er mange Guds rikes arbeidere som har falt i fra Jesus fordi tjenesten for Jesus tok den plass Jesus skulle ha.

Men blir ikke det et krav og noe lovisk, hvis du krever at Jesus skal ha førsteplassen bestandig, at en aldri kan få gjøre det en har lyst til, men bestandig skal være opptatt av Jesus? Tenker du slik? Da vitner det om hva som har inntatt ditt hjerte. Da vitner det om at Jesus ikke betyr noe for deg, men at det egentlig er et ork å høre Jesus til, noe du må, men egentlig ikke har lyst til. Da er du blant dem som lignelsen sier om at de ikke var bryllupsfesten verd.

Å være bryllupsfesten verd

Hvem er verdig bryllupsfesten? Ingen. Så det er ikke det det tenkes på med å være bryllupsfesten verd. Det tenkes derimot på hvordan en stiller seg til innbydelsen. De som ikke bryr seg om den, men heller vil ha med seg alt mulig annet først, de er ikke verd bryllupsfesten. De derimot som oppgir alt og gir avkall på alt, fordi de er innbudt til bryllupet, de er også verd bryllupsfesten.

Hvordan stiller du deg til innbydelsen? Det er umulig å velge Jesus og ta imot ham uten at du tar imot ham

først. Enten tar du imot Jesus først, og så må alt annet komme i annen rekke, eller så tar du ikke imot Jesus i det hele tatt. Da bare narrer du deg selv. Hvordan er ditt forhold til Jesus? Er han umistelig for deg, eller er det slik at Jesus får vike når det er noe annet som har mer betydning for deg? Hvis det er slik, så er du ingen kristen. Da er ditt hjerte et annet sted, da har du en åker eller en handel som hindrer deg, hvor ditt hjertes skatt er.

Så er jeg reddere enn noen gang, for jeg kjenner mitt hjerte, hvordan det elsker det som er i denne verden. Det er som Landstad synger:

*Svak er ofte troens makt,
kjærlighetens altfor ringe,
og jeg vet at Gud har sagt:
Du skal meg ditt hjerte bringe!
Verden vil til seg det vriste,
hvordan kan jeg Jesus miste?*

Verden vil vriste til seg ditt hjerte, og gir du den rom, så gjør den det. Derfor trenger du så å leve nær Jesus at han kan få rom i ditt hjerte, at du kan bli glad i ham. Det er bare en ting som verner mot syndens og verdens lokkespill, det er gleden i Herren, det er saligheten i samfunnet med Jesus.

Min Jesus la mitt hjerte få den
kjærlighet til deg, at natt og dag
du være må min sjel umistelig.

Per Bergene Holm

Vekter, hvor langt på natt?

*Vekter!
Hvor langt på natten?
Dagen er kommet,
men ennå er natt.
Lammet har seiret,
men dragen og dyret
raser.
Kreftene bruser,
himmel og helvede
skjelver. -
Riker vakler,
troner synker i grus,
formørket er solen,
og stjernene faller.
Avgrunnens ånde
forpester alt levende -
uskyld skjendes,
rettferd og heder
er hjemløs.
Heltene faller,
de kraftige armer
synker.
Løgneren er benket
til høibords -
urett og hat
bærer seiren hjem.
Men lavmælt
er sannhetens røst.
De mektiges panne
bær dyrets merke.
Dommeren
selger retten for gull.*

*Vekter!
Hvad lider natten?
Når blir det lys?
Vi venter,
vi stunder -
tunge og mødige
er våre trin.
Vår rygg er bøiet,
våre øine er trette. -
Vekter!
Hvad lider natten?
Stille!
Dagen er nær.
Vær våken!
Hastig som tyven
kommer vår herre.
Møt ham
med brennende lamper,
med ombundne lender,
med troskapens brand
i hjertet.
Klokkene ringer!
Dag er nær!*

*Dikt II. i "Seeren på Patmos" fra
diktsamlingen "Omkring Nasa-
reeren"
av Edin Holme.*

§ 21. Hvordan er det skapte?

Gang på gang leser vi: "Og Gud så at det var såre godt." Det vil si at det svarte til sitt formål, svarende til Guds hensikt.

Intet av det Gud har skapt er planløst eller tilfeldig. Alt har sin hensikt og sitt spesielle formål. Alt er også harmonisk og har markerte grenser (Ordspr.8,29; Job.38,5ff). "Alt har han gjort skjønt i sin tid" (Pred.3,11). Intet er til for sin egen skyld, men alt er til i sammenheng med noe annet, og all skapningen er til for Herrens skyld.

Det onde og stygge stammer ikke fra Gud. Han kunne konstatere at alt sammen var akkurat slik han hadde tenkt det.

Nå er visstnok meget ødelagt av synden. Jorden ble forbannet for Adams skyld. Den ble lagt under forgjengelighet. Alle vegne setter døden og lidelsen sitt spor i skaperverket. Men allikevel er det formålsbestemte og skjønne der ennå.

§ 22. Hvorfor skapte Gud?

Skriften legger uhyre vekt på at skapelsen skjedde frivillig. I Ef. 1 sies det at Gud gjør alt han gjør etter sin viljes frie råd (Ef.1,11). Gud må ikke ville noen ting. Alt er blitt til,

fordi det behaget Gud å skape det. I dette ligger at alt er gjort av kjærlighet.

"Treenigheten ærer hinannen innbyrdes ved å skape noe som er forskjellig fra dem alle tre; derfor skapte de." For Guds æres skyld er alle ting til. I Herrens tempel sier alle ting: Ære.

Kap. 5: Gud oppholder det skapte

§ 23. Skapelse og oppholdelse.

Det skapte består ene og alene i kraft av at Gud oppholder det. (Job.34,14-15). "Han bærer alle ting ved sin krafts ord." (Hebr.1,3). "I ham er det vi alle lever, rører oss og er til." (Ap.gj.17,26).

§ 24. Hva menes med oppholdelse?

Oppholdelse er fortsatt skapelse. Som alle ting ble til ved Guds ord, så oppholdes det også ved Guds ord.

Kap. 6: Englene og menneskene.

§ 25. Hvem er englene?

Englene hører med blant Guds

ypperst skapninger: personvesene. De er både like og ulike menneskene. De er begge åndspersonlige bevisste skapninger. Men ellers er det meget ulike. Mennesket er skapt som en slekt, englene som enkeltindivider. Englene forplanter seg ikke (Mt.22,30).

Englene står enkelt individuell ansvarlig overfor Gud for alt de er og gjør. Mennesket derimot står ansvarlig som slekt: Det én har gjort, det har de alle gjort (Rom.5,12ff). Hvis en engel synder, blir bare han ansvarlig for det. Da mennesket syndet, ble hele slekten underlagt synd, de ble alle syndere. Dels av denne grunn og dels av den grunn at englenes synd er den kvalifiserte synd, sier Skriften at Guds Sønn ikke tok seg av englene, men bare av Abrahams ætt. (Hebr.2,16).

Vi vet ikke når englene ble skapt, men de eksisterte ikke før skapelsen av verden, og de er heller ikke skapt etter at verdens skapelse var fullendt. Om de ble skapt før, samtidig eller etter mennesket, vet vi ikke, og det er ikke vesentlig heller. Det som har betydning, er at de møter oss i Guds frelsesåpenbaring, og de spiller en viktig rolle i den.

§ 26. Englenes tjeneste.

Navnet engel betyr sendebud, og er egentlig et embetsnavn. Vi vet fra Skriften langt mer om englenes tjeneste enn om deres vesen.

Generelt sier Skriften at englene er sendt ut, som Guds tjenere, for deres skyld som skal arve frelse (Hebr.1,14). Denne tjeneste yter de på forskjellige måter, men den består alltid i å utføre Guds rådslutninger og forkynne dem for menneskene (Sal.103,20-21; 104,4).

Ved alle viktige og grunnleggende begivenheter i Guds rike møter vi dem. (5.Mos.33,2; Gal.3,19; Luk.1,26; 2,9; 24,4ff).

Englene spiller en veldig rolle gjennom hele den gamle pakt, og en særlig viktig rolle før og omkring Kristi fødsel, ved fullbyrdelsen av hans gjerning og i forbindelse med den første menighets tilblivelse. De kommer også til å få avgjørende betydning i forbindelse med Jesu gjenkomst (Mrk.25,31-46).

I alle disse tilfeller dreier det seg om synlige engleåpenbarelsen. Derimot synes de synlige engleåpenbarelsen å spille mindre rolle i tiden fra frelsens fullbyrdelse og inntil Jesus kommer igjen.

Men det betyr ikke at ikke engle-

ne har en stor betydning også i denne tid. De er interessert i Guds menighets liv og vekst. For det første attrår de å skue inn i frelsens hemmelighet (1.Pet.1,12; Ef.3,10). For det annet gleder englene seg over hver synder som omvender seg (Luk.15,10).

Det er i det hele tatt en nøye forbindelse mellom mennesker og engler, men denne forbindelse er i allminnelighet bevisst bare på englenes side. På menneskets side er den ubevisst. Gud vil ikke at menneskene skal dyrke englene (jmf. Åp.19,10;22,9-10; Kol.2,18).

På den ene side er englene "større i styrke og makt" enn menneskene, men samtidig skal de troende være med og "dømme engler", da det også blant englene finnes ufullkommenhet (2.Pet.2,11, 1.Kor.6,3, 1.Pet.1,12; Job.4,18)

I tillegg til englenes oppgave i forhold til menneskene, så har de også en annen oppgave: Å hylle og tilbe Gud. Guds hellige majestet er omgitt av englehyllest (Jes.6,3; Åp.4,8).

§ 27. Om rangordning blant englene.

Skriften taler om mange verdighets- og rangtrinn i forbindelse med englene:

Det er kjeruber eller livsvesener (1.Mos.3,24; Esek.1,5ff; Åp.4,6; 5,8, 6,1). Det er englefyrster (Mikael og Gabriel), "veldige engler", "utvalgte engler", "engler med stor makt", "serafer", "troner, herredømmer, makter og myndigheter" (Jud 9; Dan.10,13; Åp.10,1; 1.Tim.5,21; Åp.18,1; Jes.6,3; Kol.1,16).

Hvordan det nærmere har seg med denne rangordning vet vi ikke. Vi skjønner bare at hver engel har sin rang etter som Gud har skapt ham og gitt ham tjenesten.

Dette er så fast ordnet at selv etter sitt fall, beholder de falne engler innbyrdes seg imellom denne rangordning (Dan.10; Ef.6,10ff).

Hele englehæren er undergitt Sønnen og står til hans særlige tjeneste (Mt.26,53). Sønnen er overhodet og fyrsten over alle engler. "Hærene i himmelen" følger ham, og av denne grunn kalles Kristus også en "overengel" (erkeengel). (1. Tess. 4,16).

(Fra Øivind Andersens troslære, tilrettelagt ved Per Bergene Holm)

Formanningen

2.Pet. 1,3-8

"Etter som hans guddommelige makt har gitt oss alt som tjener til liv og gudsfrykt...", sier han først. Med "liv" menes her det indre, åndelige liv, og med "gudsfrykt" dette nye livets fremtoning utad i et gudfryktig levnet. Og alt som trenges til dette, er gitt oss av Gud, sier apostelen. Besinn deg for Guds ansikt på, hvilket ansvar du har, du som bestandig hører Guds ord og kjenner din herres vilje, men bruker din svakhet som unnskyldning for ikke å handle deretter!

Du vet at vi er løskjøpt fra det tomme liv som vi arvet fra fedrene, ikke med sølv eller gull, men med Kristi dyrebare blod (1.Pet.1), og at vi derfor ikke mer skal leve for oss selv, men for ham som døde og oppstod for oss. Men du vil tjene to herrer, være Guds og verdens venn på samme tid, få Kristus og Belial til å stemme overens (2.Kor.6). Eller du hører til i de troendes krets og vil til himmelen en gang, men du har skjødesynder du ikke vil slippe, og unnskylder deg med at du ikke har kraft til å avlegge dem.

"Hans guddommelige makt har gitt oss alt som tjener til liv og gudsfrykt." Da behøver du ikke for din svakhets skyld å forbli en trell under synden og verden. Det finnes en kraft som kan gjøre deg fri. Det vitner de tusener ganger titusener salige ånder i him-

melen. Det vitner de tusener og atter tusener av benådede sjeler på jorden. Hele deres vesen er et vitnesbyrd om at både liv og gudsfrykt er virket hos dem av en guddommelig makt.

Har du aldri sett hvordan Herrens Ånd gjør under på jorden: gjør de døde levende og de bundne frie, gir de stumme mæle, ja, gjør de dypest sunkne syndens treller til de mest gudfryktige, hellige og salige Guds barn? Ser vi det ikke for våre øyne, hvordan syndere ved en guddommelig kraft som formidles gjennom *ordet*, blir vekket, opplyst, rensset, helliget og bevart til et evig liv - og det ofte under de aller vanskeligste ytre forhold. Med et slikt bevis på en guddommelig makts virksomhet på jorden er du uten unnskyldning, du som med alt det du vet, og alt det du hører om Gud, fremdeles er en trell under verden og ditt gamle kjødelig vesen.

Men akk! Det finnes også mennesker som går til saken med langt større alvor enn de som er nevnt ovenfor. Mennesker som ikke vil vite noe av verdens vennskap og som ber og bønnfaller om hjelp imot synden, så steiner kunne røres ved det, men som dog aldri kommer til liv og gudsfrykt. Stadig beherskes de av avmakt og død.

I det hele tatt - når mennesker rammes av loven i hjerte og samvittighet, klager de alle som en over dette, at de mangler kraft. Noen sier at de har vilje, men ikke evne, andre igjen at de verken har vilje eller evne. (...)

Vi mener bestandig at det er ved selv å våke og be og stride, vi skal få liv og kraft. Den forestilling at evangeliet om Kristus som korsfestet ikke skal virke *helliggjørelse*, men kun *rettferdiggjørelse*, ligger dypt i vår natur. Det er en villfarelse som alle kristne må kjempe imot, og som mange blir fanget og forført av. Den gode Peter må ta feil, mener de, når han hevder at det er gjennom kunnskapen om Kristus vi får alt som tjener til liv og guds frykt.

Paulus sier imidlertid det samme. Han kaller *ordet om korset* for en *Guds kraft*. Og ennå mer ettertrykkelig slår han det fast, når han taler til galaternes samvittighet og sier: "Bare dette vil jeg få vite av dere: Var det ved lovgjerninger dere fikk Ånden, eller var det ved å høre troen forkynt? Når Gud altså gir dere Ånden og gjør kraftige gjerninger blant dere, gjør han det ved lovgjerninger eller ved at dere hører troen forkynt?"

Her er det feilen ligger når du ikke har erfart Guds kraft i ditt hjerte. *Du kjenner ennå ikke Kristus*. Du har ikke - gjennom guddommelig åpenbaring - opplevd den lykke og salighet i Kristus, som du har hørt og lest om. Hvilket liv det skulle bli, hvilken

overnaturlig kraft du skulle få, om Kristus kom til å stå så levende for deg at du i Åndens lys fikk høyden og dybden av hans kjærlighet, forsoning og nåde å se, ble fullkommen frigjort fra loven, frelst og salig, just som du er.

Se engang på dem som er virkelig frigjort og født på ny. Alt som tjener til liv og guds frykt fødes *likesom av seg selv* i deres hjerter. De gleder seg av hjertet over deres frelser og omgås fortrolig med ham. De er fylt av en ny, hellig lyst til i allting å lyde ham og være ham tro. De har fått en helt ny kjærlighet til mennesker, så de med gråtende tårer kan be om deres omvendelse og med de hjerteligste ord søke å vekke deres samvittighet. Med brødrene i Kristus er de så inderlig forenet at alt, både glede og sorg, som angår den ene, blir delt av de andre. De har et nytt, rent sinn, som føler kjødets urenheter som en pine. Og skjer det, at noen på grunn av et heftig og vanskelig sinn forløper seg, er han straks klar til å erkjenne sine feil og be om forlatelse.

Hvordan har de nå fått alt dette? Ene og alene gjennom den levende kunnskap om Kristus og den visshet om Guds nåde som denne kunnskapen har virket i deres hjerter. (...)

Vi har nå betraktet den dyrebare grunnvoll som apostelen har lagt for sin formanings. Herfra går vi over til selve formaning.

"Så legg nettopp derfor all vinn på

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

at dere i troen viser dyd," sier han først. "Dyd" betegner i denne forbindelse hellig *nidkjærhet, kraft og drift* til det gode. Vår tro skal ikke være en død kunnskap, ikke heller behagelig hvile alene, men når vi tror så herlige ting som Guds løfter går ut på, skal vi også i all vår ferd opptre som det sømmer seg et så høyt benådet og lykkelig folk. Ofte ser man, merkelig nok, det sørgelige, at mennesker som virkelig synes å være kommet igjennom til åndelig liv, lever som om de ikke visste at den nåde de har mottatt, skal anvendes til i det daglige liv å døde det gamle menneske. En eller annen gammel vanart får stadig lov til å passere. De er tilsynelatende ikke klar over at *hver eneste synd* må korsfestes og dødes. Selv i beste fall er et slikt forhold dog alltid tegn på søvnighet og åndelig lathet. Og det er *fra dette* apostelen vil vekke oss, når han krever at det i vår tro skal finnes *dyd* - iver, virksomhet, kraft. (...)

Måtte nå enhver som leser dette, ransake seg selv om noe slikt skulle være tilfelle med *ham!* Om det ikke skulle være noen kristelig plikt han ennå forsømmer, noen synd han ennå

ikke for alvor har korsfestet. For i dette bør gudsfryktens kraft gi seg utslag, at vi gjør alt godt vi i kall og stand får anledning til, og unnflyr og korsfester synden. Dette er jo enhver kristens simple plikt - hvorfor da ikke også din? - du som er kommet til tro på din frelser og er kalt til å være hans barn. Og når skulle dette ikke gjøres, om ikke *nå*?

Det er ikke dermed sagt at du straks blir befridd fra alt det onde som du er villig til å slippe og overgi til døden. Synden skal henge ved deg, plage og forfølge deg like til din grav. Men apostelen sier: "*Så legg nettopp derfor all vinn* på at dere i troen viser dyd." Det det dreier seg om, er dette, at du ikke samtidig med at du bekjenner deg som en kristen lever ditt liv i en slik tilstand av falskhet og åndelig lathet at du fullstendig glemmer dine hellige plikter. Bittert vil det føles og mangen hard kamp vil det koste, men måtte Gud gi deg tålmodighet og utholdenhet i troen!

C. O. Rosenius

(Utdrag fra stykket "Formaningen")